Տախտակի մի կողմը (խաչեցեալի աջ) արեգակն է ճառագայթներով՝ առասպելական թռչունի մէջքին, զարդերի հետ հիւսուած «արեգակն» ենդաւոր վերտառութեամբ, իսկ միւս կողմը լրացած լուսին՝ եղջերուի մէջքին «լուսին» վերտառութեամբ։ Խաչի անկիւնից մի աջ հայկական օրհնութիւն է տալիս, տակը նման տառերով «աջ տն» գրուած. սորա տակ մի աղաւնի լուսոյ պսակով և «հոգի այ» վերտառութեամբ։ Խաչեցեալի գլխին «Յս Քս», իսկ խաչի հորիզոնական թևերի վերայ «ձեռք որ գերկինս ար ար ին տ/արածեցեր ի խաչիս» խորաքանդակով։ Խաչուած Յիսուսն ունի կարճ մազեր և երկճիւղ մօրուք. բոլորակ նիմբուսի վերայ խաչի նշան. մերկ է և միայն ամօթանքը ծածկուած սփածանելիքով. աջ թևը պոկուած է և կախուած, որ բռնած, համբուրում է մի կանացի ֆիգուր, բոլորակ լուսոյ պսակի վերայ «ածածին» գրած։ Նա հագել է մինչև ոտները հասնող ըզգեստ, գլխին և ուսերին ձգուած է լաչակ, ծնոտի տակից կապ անցկացրած։ Խաչեցեալի միւս կողմից կանգնած է մի այլ ֆիգուր, նիմբուսի վերայ «Յովհաննէս» գըրուած. դէմքը եղծուած է, ինչպէս և ֆիգուրի առաջին կողմը, բայց երևում է, որ ուսերին տօգայ ունի ձգած, ուրեմն և սովորական զգեստաւորութեամբ և գիրքով։

Աւելի ներքև, աջից կանգնած է մի այլ ֆիգուր, երկար զգեստով, լաթի գօտին մէջքին կապած, ձեռքերը վեր բարձրացրած, աղօթողի դիրքով, գլուխն էլ վեր ուղղած՝ երգում է «սբ ած», որ ենդաւոր և գեղեցիկ տառերով գրուած է արմաւենիկի զարդաքանդակների եւ ցօղունների մէջ, Յովսէփ Արիմաթացին է. նորա դիմաց Նիկոդիմոս։ «Սբ ած»ի շարունակութիւնը՝ «սբ եւ» գրուած է Յիսուսի ոտքերի մօտ, իսկ մնացածը «հզաւր սբ եւ անմահ որ խաչեցար ողորմեա պարոն Սամիկոնին» ոտքերի տակ, խորաքանդակ։ Խաչի մակերևոյթը ծածկուած է արմաւենիկի և ցօղունների հիւսկէն զարդարանքով, իսկ լուսնի և արեգակի մօտ, ենդաւոր գծերի հիւսուածքով(1)։

(1) Strzygowskiն մեզնից ստանալով լուսանկարը եւ հարկաւոր տեղեկութիւնները արձանագրութիւնների հետ, հրատարակել է Die Baukunst der Armenier աշխատութեան մէջ, եր. 259. սխալմամբ Յովսէփի եւ Նիկոդիմոսի պատկերների համար գրում է. «links eine gestalt mit dem Haupte Johannes des Täufers. rechts Josef»։

Պատուանդանի մնացորդի վերայ նկատւում է մի ձիաւոր, որ աջ ձեռքով նիզակը շամփրել է իր վերայ յարձակւող վագրի բերանի մէջ, թեքուած դէպի առաջ. դէմքը եղծուած է, բայց երևում է միրուքը. բարձր գլխարկը անորոշ ձևակերպութեամբ, հաւանօրէն նման Զաքարէի և Իւանէի գըլխարկին (տե՛ս մեր Խաղբակեանք, շապկի նկարը). հագել է մինչև ծնկները հասնող երկար զգեստ, կողքից կախուած է երկար թուրը, որի երկրորդ կէսը՝ դէպի ծայրը՝ եղծուած։ Նկատելի է մասամբ ձիու զարդարանքը՝ կրծքի և ազդրների վերայ. ձիու պոչը կիսից հանգոյց արած։ Պատկերաքանդակը իր ամբողջութեամբ յիշեցնում է սասնեան ձիաւորը, որ արձանը կանգնող Սամիկոնն է, Գրիգորի և Մամքանի որդին. Ստչիգովսկին սխալմամբ նոյնացրել է Վարդան մեծ Սամիկոնեանի հետ։ Դիմացի վագրը մի թաթը բարձրացրել է դէպի ձիաւորը. եղծուած է գլխի մասը, բայց նկատելի են բաշը, անդամների գծագրութիւնը և մէջքի եռակի շերտերը։ Պատկերաքանդակի վերև գրուած է խորաքանդակ. «Սամիկոն ծառա այ կանկնե/ցի զամենափրկիչս ի քարէ — ներքևի գարնէզի վերայ — խաւսութ»։ Մի ընկած քարի վերայ նկատւում է թուականը (պատկ. 38) դէպի ձախ բոլորակի մէջ առնուած. «ի թվիս (վերջին տառը զուգէ և Ճ) ՉԻԸ»(1)։

Այժմ տեսնենք ո՞յք են խաչարձանի կանգնող Սամիկոնը և նորա ծնողները Գրիգոր և Մամքան։ Այս հարցի պատասխանը որոշելու նպաստում են մի քանի արձանագրութիւններ, որ գտնւում են Վեդիի վերին ակունքների նոյն շրջանում, ուր մեր յուշարձանն է։ Վեդին այստեղ կազմուած է երկու մեծ վտակներից, որոնք բղխում են Զղինի և Ճերմանիսի ձորերից և խառնւում իրար պատմական Ուրձում, ներկայ անուանակոչութեամբ Բեշիշքեանդ կամ

(1) Այսպիսի կենցաղական իշխանական պատկերագրութիւնների մասին տե՛ս Orbeli Bitowie reliephi եւլն. SP. 1915. Ottisk is sapissok Woct. Otdel. imp. apx. O-Wa։ Մեր Խաղբակեանք եւլն. եր. 82. 55։